

Heid Cat zondag 22

Zaligheid

1 na het sterven

2 na de wederkomst

3 in dit leven

Gemeente,

Vorige week hadden we het over de eerste schat. Van de vergeving van zonden. De schat die de Kerk, elke gelovige, in dit leven ontvangt. Als deur van nog zoveel meer schatten. Vanavond gaat het over de tweede schat. Die alle gelovigen ontvangen, maar dan na dit leven. De schat van de wederopstanding van het vlees en het eeuwige leven. En als we de catechismus goed lezen dan zien we dat deze zondag drie aspecten noemt. Eerst wat er gebeurt direct na het sterven (antw 57a), dan wat er gebeurt na de wederkomst (antw 57b) en wat dat in dit leven al betekent (antw 58).

1 na het sterven

Eerst neemt de catechismus ons mee naar de tijd direct na ons sterven. In de tijd van de catechismus en ook wel van de Bijbel was er een algemene angst om te sterven bij de mensen. Vanuit het geweten was er een bepaald gevoel van onzekerheid. Want ieder mens heeft vanuit zijn geweten van nature wel een besef dat hij wel eens over de schreef is gegaan. Dat de godheid, wie dan ook, een soort van gericht zal houden. En in feite zijn alle godsdiensten daar antwoorden op. Om hoe dan ook het geweten te stillen dat angst voor de dood heeft.

We kunnen wel zeggen dat dat voor het merendeel in West Europa weg is in onze tijd. Gewetens zijn dichtgebrand en wat van nature nog geweten wordt, wordt onderdrukt. Teken van de eindtijd ook lijkt me. En als je zo je oor te luister legt is men niet bang meer voor het sterven. Want of het daarmee uit en over. Of het leven zal wel doorgaan. Als een sterretje aan de hemel, of in een luilekkerland ergens waar mensen de leuke dingen van dit leven gewoon blijven doen. Muziek maken of bier drinken of net wat iemand graag deed. Maar bang voor de dood? Nee, waarom zou je?

De Bijbel getuigt ons andere dingen. Allereerst dat sterven geen natuurlijk proces is, maar straf op de zonde. En dan ook de sterven betekent voor Gods rechterstoel komen. Met maar twee mogelijkheden: hemel of hel. En in dat kader horen we antw 57 belijden: dat mijn ziel direct na dit leven tot Christus zal worden opgenomen. Mijn ziel, mijn gevoel, mijn gedachten zullen

niet ophouden, niet in soort slaap toestand komen, maar tot Christus gaan. Direct. Denk maar aan Lazarus, die direct na zijn sterven in Abrahams schoot is. Aan de moordenaar aan het kruis tot wie Jezus zegt: "Heden...". Heden, dus deze dag van je sterven nog. En Paulus verlangt wel heen te gaan en met Christus te zijn. Direct na zijn sterven.

Direct naar de hemel. Nou ja, dat is wel zo, maar dat staat er niet zo. Paulus zegt dat niet, en de catechismus ook niet. Maar: met Christus zijn, tot Christus, haar Hoofd opgenomen worden. Christus, Die ons Hoofd is. Die als Hoofd ons uitdeelt alle schatten van vrede met God, vergeving, eeuwig leven. En hoe komt Hij daaraan? Door als Borg voor ons deze schatten te verdienen. Door Zichzelf te geven, plaatsvervangend. Dragend de last van onze zonden en de toorn Gods. Door Zichzelf voor mij te geven tot in de dood aan het kruis.

Waar Hij is, daar is het goed. Waar Hij niet is, daar mis ik Hem, daar is het leeg. En het maakt de hemel pas echt tot hemel dat Hij daar is. En dat ik na mijn sterven tot Hem wordt opgenomen. Dat heeft ook iets in zich van: zoals het hoort. Want het is hier op aarde toch maar vreemd. Hier leeft het lichaam van Gods kerk terwijl het Hoofd boven is. Dat is toch niet de normale situatie van een lichaam en een hoofd. Die horen toch bij elkaar te zijn, op dezelfde plaats, dat zou je toch wel verwachten. Maar dat is nu niet zo, op aarde. Dus eigenlijk, en diepste treedt bij het sterven de normale toestand pas op: het lichaam is bij het Hoofd, de bruid is bij de Bruidegom. Dat hoort toch zo, dat is toch de ideale situatie.

Dan zijn wij verlost van zonde en echt met Hem, met Christus. Verlost van zonde, alle zonden die Hem bedroeven en pijn doen, maar, dus, ook verlost van zonden van twijfel, ongelooft. Dan zal de Bruidegom Jezus Zijn volle liefde ons betonen. Ongetemperd, zonder wolken ervoor. Dat Hij voor mij gestorven is, mijn zonden verzoende, zal Hij laten merken voluit en ten volle. En ik zal het ten volle op kunnen vangen. Helemaal kunnen opvangen. Er gaat nu zoveel overheen. De stroom van Jezus' liefde vloeit, maar mijn kleine glaasje laat het meest eroverheen lopen. Als een vingerhoedje onder de kraan. Maar dan is de stroom van Zijn liefde nog vele malen meer én mijn glas is zo groot dat het alles op kan vangen, op kan nemen.

Dat dus: direct na mijn sterven met Christus zijn, tot mijn Hoofd en Bruidegom opgenomen worden. Volle liefde ontvangen en wederliefde terug mogen geven. Dan zal er ook geen zonde meer tussen kunnen komen, die wordt uitgedreven, totaal en helemaal. Ja, soms kan ik Paulus wel verstaan: ik wenste wel ontbonden te worden en met Christus te zijn want dat is zeer verre het beste. Het rijkste, het heerlijkste.

Dat is de schat van een echte christen, die van Christus is, na het sterven. Direct. Als ik aanwezig ben bij het sterven van mijn man of vrouw, mijn geliefde, als ik sta bij hun overleden lichaam, laat ik dit bedenken. Ik zie hun lichaam, maar hun ziel is verzadigd van Christus nu. Als ik sta bij de kist, als ik sta bij het open graf, of ik ga daar later naartoe: hun ziel is in volle gemeenschap met Jezus Christus. Huppelt van zielevreugd.

Vertroost elkaar met deze woorden schreef Paulus ooit. Geeft dat geen gouden rand om het gemis en verdriet heen? Geeft dat geen grond om inderdaad te zeggen: wij mogen hen niet terug verlangen? Dat zou hen zoveel weer ontnemen en laten dalen naar een lager niveau. Nee, we mogen hen niet terugverlangen.

Dat mag ons die achterblijven wel erbij bepalen: dit is nou het beslissende, dit telt echt. Want hoe zullen mijn geliefden straks rond mijn lichaam, mijn kist staan? Weten ze het van mij? In alle eerlijkheid. En als ik het zelf niet weet of weet dat het net goed is, zou ik niet anderen kunnen vragen met me mee te bidden en mee te strijden? Zodat als het zover is, ik heb kunnen aangeven dat ik naar mijn Hoofd, Bruidegom zal gaan?

Wat lazen we ook al weer: want wij merken niet aan de dingen die men ziet (lichaam, kist, graf), maar die men niet ziet. (de ziel, de eeuwige bestemming.

Want er is ook die gruwelijke keerzijde hiervan. Als ik buiten Christus ben, als iemand buiten Christus sterft en hij ligt in de kist, dan kermt zijn ziel al. De rijke man stierf en sloeg zijn ogen op in de hel. En zullen ze dan van mij zeggen: Hij ligt er mooi bij, hij is uit zijn lijden verlost? Terwijl ik al kerm en schreeuw en krijs in de plaats der verdoemden. Ook dat is waar. Het vliegt mij wel eens aan als ik bij een kist sta.

Laten we beseffen: dit zijn de dingen waar het om gaat. Die de voorrang moeten hebben in ons leven.

2 na de wederkomst

Ten tweede neemt de catechismus ons mee naar de tijd na de wederkomst.

Want dan zal ook dit mijn vlees/lichaam opgewekt door de kracht van Christus en met mijn ziel aan Christus gelijkvormig worden gemaakt. Dan vindt de wederopstanding der doden plaats. De wederopstanding van alle lichamen. Als je eens over een begraafplaats loopt: al die lichamen zullen opstaan. Al zijn ze tot stof vergaan, is er niets meer over dan enkele beenderen, al zijn zij nooit begraven, maar in zee gebleven, al zijn zij

verbrand, hetzij door crematie, hetzij door marteldood, hetzij door een ongeluk. Alle lichaam zullen verrijzen. En dan van alle gelovigen worden tot een nieuw verheerlijkt lichaam.

II Corinthe 5 zet het naast en tegenover elkaar. Na dit leven: een huis niet handen gemaakt, eeuwig in de hemelen en op nieuwe hemel en de nieuwe aarde. In elk geval: dan blijvend. En nu: een tent. Zet het eens naast elkaar.

Nu is ons lichaam een tent gelijk. Mooi, een tent, met kamperen kunnen mensen daar veel plezier aan beleven. Maar wel broos en kwetsbaar. Als er storm komt, windvlagen. Hoosbuien en regen. Onweer en bliksemslagen. Een tent. Trouwens, ook zonder die extreme dingen gaat je tent toch op de duur wel rafels vertonen en zijn mooiste vorm verliezen.

Ja, ons lichaam. Mooi, kostbaar geschenk van God. Maar kwetsbaar. Ineens is daar een hartinfarct, een bloedpropje, een corona virus, een verkeerde cel. En ook zonder deze dingen gaat ons lichaam ouder worden en gebreken krijgen. Aftakelen soms zelfs. En dat kan ook onze geest betreffen. De schrijnende aftakeling van geheugen en gedachten.

Het zou dwaas zijn te doen alsof dat niet zo. Om als kind en jongere of oudere te denken. Dat gaat mijn deur wel voorbij. Ik word vast 90, daar houd ik het maar op. En als ik ziek wordt, ga ik wel serieuzer worden. Nee, niet iedereen wordt 90, niet ieder krijgt een ziekbed, niet ieder houdt het verstand. Zoek de HEERE vroeg. Zoek de HEERE jong. Ook kinderen kunnen sterven, en jongeren kunnen verongelukken, en ouderen kunnen plotseling weggenomen worden.

In tijden van vervolging speelt dat nog extra. Loopt ons leven, lichaam gevaar, om onder martelingen te bezwijken.

Maar, II Corinthe 5, daarna wacht de gelovigen een gebouw. Geen tent, van tentdoek, maar gebouw, van steen. Duurzaam dus. We hebben bij zondag 17 daar bij stilgestaan: een verheerlijkt lichaam. Niet meer verderfelijk, maar onverderfelijk, niet meer vergankelijk, maar onvergankelijk, niet meer in zwakheid, maar in kracht. Een lichaam gelijk aan het lichaam van Jezus na Zijn opstanding. Ja, ook die lichamen die tot as vergaan waren, ook dat aftakelde lichaam, vel over been door de ziekte afgebroken, ook die foetus, zo klein. Allemaal opgewekt tot een verheerlijkt lichaam. Een lichaam dat geen tent meer is, aan al die invloeden niet meer onderworpen, een lichaam dat helemaal ten volle Jezus kan dienen.

Als je het eens afzet tegenover elkaar, zoals Paulus in II Corinthe 4 doet. Het leven met een verheerlijkt lichaam straks zal én veel mooier zijn, zeg

1000 keer mooier. En het zal eeuwig zijn, zeg 1 miljoen keer langer dan nu op aarde. Dan heeft dus dat toekomstige leven 1000 keer miljoen keer gewicht als dit leven nu op aarde. En dat is nog ver beneden de werkelijkheid. Want die heerlijkheid en eeuwigheid zijn niet in getallen uit te drukken. Maar stel dit: 1000 keer miljoen keer meer gewicht heeft het toekomstige leven dat dit leven.

Wat is dit leven dan? Ja, dit leven zie je, voel je, merk je, leef je, ervaar je. Maar het is zo kort, het is in zijn lijdenskant een lichte verdrukking die zeer haast voorbijgaat. Als je ziek bent, lijden moet, als je kruis moet dragen, je dingen moet ontzeggen, Je leven lang moet vechten, nee zeggen tegen je zondige natuur, als je zelfs gemarteld wordt en je leven jong wordt vermoord. Lichte verdrukking die zeer haastig voorbijgaat.

Er wacht een gans zeer uitnemend eeuw gewicht der heerlijkheid. Gans zeer uitnemend eeuwig. Van 1000 keer miljoen keer meer gewicht. Is het dat niet waard? Ja, je ziet het nog niet, je hebt nog niet in handen, maar het is er wel, het komt wel. En is het dat niet waard, om nu in dit korte leven voor te lijden, dingen voor te ontzeggen, dingen of zelfs je leven voor af te laten nemen.

Want wat is dit leven? In vergelijking met de eeuwigheid? Zo kort. Gaat zeer haast voorbij. Nog even en dan..... de heerlijkheid. Ja, dat even voelt lang, maar in vergelijking met straks..... Ja, de Himalaya lijkt hoog, maar in vergelijking met de afstand naar de zon, of naar het volgende sterrenstelsel, valt het in het niet.

Kruisdragen duurt maar kort en gaat voorbij.

De andere kant is ook waar: Wat is dit leven? Je wilt die banden niet, die beperkingen. Je wilt leven en je gang kunnen gaan. Niet gehinderd door de teugels van Gods wet en inzettingen. Je wilt ongehinderd kunnen leven en jezelf niet dingen ontzeggen. Je wilt leven en niet jezelf tegen moeten houden. Heel je leven.

Wat is dit leven? Lichte vreugde die zeer haast voorbij gaat en dan een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der rampzaligheid. 1000 keer miljoen maal meer gewicht. Voor dit korte leven de eeuwigheid op de koop toe genomen? Dat vergeef je jezelf nooit.

Laten we merken op de dingen die we niet zien. Die eeuwig zijn.

3 in dit leven

Wat betekent dit allemaal voor het hier en nu? In dit leven? Antwoord 58 legt daar een verband tussen in de lijn van de Schrift. We hebben het nu

gehad over die schat na dit leven: onze ziel direct naar haar Hoofd en Bruidegom Jezus. En na de wederkomst met lichaam en ziel eeuwig volmaakt verheerlijkt leven. De volle zaligheid. De volmaakte vervulling en vreugde in God. Om Hem eeuwig te loven en te prijzen. God eeuwig prijzen: De Vader, dat Hij mij verkoren heeft, mij, in Adam verloren zondaar, schuldig en onwaardig. Vijandig en onwillig. De Vader, Die mij heeft geleid in Zijn voorzienigheid. Alle dingen liet meewerken ten goede. Mijn in leven liet voor mijn bekering, mij louterde na mijn bekering. God prijzen. De Zoon, de Heere Jezus, dat Hij mij kocht. Dat Hij voor mij stierf en de straf en schuld voor mi droeg. In dat onvergankelijke "Ik voor u". Jezus, Die mij bewaarde en mij zegende met Zijn verdienste en schatten. God prijzen. De Heilige Geest, die mij van dood levend maakte, Die mij van iemand die onwillig was gewillig maakte. Die mijn verzet verdroeg en omhoog. Die mij niet losliet en mij deed volharden ten einde toe. God prijzen. Vader, Zoon en Heilige Geest.

En nu geeft antwoord 58 aan dat verband houdt met dit leven. Aangezien ik in dit leven het beginsel van de eeuwige vreugde in mijn hart gewaar wordt. Van die eeuwige heerlijkheid, volle zaligheid, eeuwig vreugde is de knop al te vinden in dit leven in je hart. De knop ervan: niet in volle bloei, niet helemaal volgroeid, maar de knop.

Vreugde in God: in Zijn Eigenschappen in Zijn werk, in Zijn heil, in Zijn personen. Je hoort er graag van. Je bent graag daar waar God bijzonder is. Onder Zijn Woord. Je prijst God omdat Hij het allemaal heeft gedaan en is begonnen: het werk van zaligheid voor je leven en in je leven.

Dat is er hier en nu al. II Corinthe 5:5 geeft aan hoe dat komt: omdat God de Heilige Geest als onderpand geeft. Het voorschot, de eerste uitbetaling, een proefmonster gegeven heeft. God geeft alle gelovigen hier en nu al iets van de hemel. In Zijn Geest geeft Hij een handvol uit de oceaan.

Als je dat niet zou hebben is het ook niet uit te houden in de volle zaligheid. Als je een hele milde lucht al vindt stinken dan kun je die lucht 100 keer zo sterk helemaal niet luchten of zien. Als je een glas water met 1 druppel ranja al heel vies vindt en sterk van smaak, dan spuug je een glas met pure ranja helemaal direct uit.

Hebt u, heb jij het beginsel van de eeuwige vreugde hier en nu? Dat is beslissend. Anders houd ik het in de heerlijkheid niet uit. Heb je het beginsel van de eeuwige vreugde? Dat doet verlangen naar meer! Ik las bij Richard Sibbes: een christen is iemand die zich eigenlijk altijd aan het verloochenen is. Want hij zou op zichzelf genomen het liefste sterven en met Jezus zijn. Maar hij is bereid om hier te blijven als en zolang God het wil. Dat is zijn zelfverloochening. Daarvoor met hij zichzelf verloochenen om dat te willen:

toch nog hier blijven. Daar kun je eens over nadenken. Tot lering, toetsing, opwekking, aansporing.

De Bijbel gebruikt dan vaak dat woord ontbonden worden. Losgemaakt worden. Zoals dat paard, werkpaard, dat met een zware wagen over de zandweg is gereden en die wagen heeft voortgetrokken. En als het dan vlak bij de stal dan doet de boer de teugels losmaken, hij mag gaan, naar de stal, het voer, de rust, zonder die zware wagen mee te zeulen.

Wat sleep je niet mee in je leven de jaren door? Aan zorgen, aan verdriet, aan strijd, aan lijden aan je zelf en zoveel zonden ook in kerk, samenleving en wereldgebeuren. Zorgen voor je geliefden, lasten van wat je zwaar valt om mee te moeten leven.

Losgemaakt te worden. Ontbonden te worden. Alles te mogen achterlaten en naar de stal. De rust, de verzadiging, Christus, de volle zaligheid. Om over na te denken, ter lering, opwekking, toetsing, aansporing.

En de mooie dingen dan? Dat is de andere kant in dit leven: er zijn ook zoveel mooie dingen waar je van geniet, die je verbinden met geliefden en het leven. Het is zo moeilijk die los te moeten laten. Man, vrouw, kinderen, kleinkinderen, het leven zelf.

De laatste tijd denk ik er wel over na. Ook nav een vraag op de HGVV in juli. En toen dacht ik: afscheid nemen van Waarder, op weg naar Kockengen, is zwaar. We laten zoveel achter. Gelukkig wacht ons wel een nieuwe gemeente, daarheen zijn we geroepen, daar verwacht men ons. Zo maakt God daar gereed voor.

Is dat niet een oefening om te sterven? Dan is het afscheid veel sterker: ook van huisgenoten en geliefden. Maar: wat dan wacht is ook veel mooier: want Kockengen is ook buiten het paradijs. Maar in het sterven is er een plaats bereid in het paradijs. Waar ik word verwacht, waar de engelen uitzien naar mijn komst.

Zou God ook daarvoor niet gereedmaken? Om los te laten, alles en allen Hem over te geven, en te reizen naar het land waar het zoveel beter is en men op ons wacht? En zo zijn er heengegaan: door God losgemaakt van dit leven en ingeleid in het toekomstige. Vaak geen jaren, maanden, weken van tevoren, maar toen het nodig was, gaf God stervensgenade om alles en allen los te kunnen laten. Af te reizen naar het zoveel betere vaderland. Waartoe we geroepen worden. Waar men op ons wacht.

Wat een schat heeft Christus Kerk!

Amen